

Livstegn fra Okhaldhunga, juli 2021

Jeg tenkte at kanskje, om alt går vel, så kunne jeg komme meg til Okhaldhunga før juni var over. Og det gikk akkurat. Mandag for snart to uker siden ble jeg hentet av en sykehus jeep og flytta med alle mine greier fra Kathmandu. Det er jo litt spennende å reise i monsoonen, det har vært flom og ras mange steder i landet. Turen gikk helt fint, og uten større begivenheter. Men monsoonen er her for alvor, det regner og regner.

The story of my life

Det ble til slutt mer enn ti uker i Kathmandu før jeg fikk arbeidsvisumet stemplet i passet, og levert søknaden om registrering til Nepals Sykepleier Råd. Lockdownen ble forlenget og forlenget, men ble litt mindre streng de siste par ukene. Mens jeg ventet, tok jeg nepali-timer med min gamle lærer på Skype. Det ga en takknemlig rytme på dagene, og en mulighet for å lære mer helse-relatert vokabular. Og kanskje var det ikke så dumt med denne ekstra tida, til å fokusere på språket, og til å få 'meg selv med på reisa'... Det er mye å reise fra og mye nytt å reise til.

Sykehuset sett fra taket der jeg bor. Fantastisk å være omgitt av så mye skog og grønt etter ukene med lockdown i Kathmandu. Hele skogen synger av insekter så man skulle tro man var i tropene.

Og nå er jeg altså endelig her, i Okhaldhunga, etter det som føles som flere års ventetid. Jeg var skikkelig spent på hvordan dette egentlig ville bli. Jeg har jo vært her på besøk tidligere, likevel kjennes alt nytt, både stedet og folk og rollen. Men jeg ble møtt og tatt imot så raust og vennlig som om jeg kom hjem. Det gjør en stor forskjell å oppleve at man er ventet. Dette er et sted det er lett å bli glad i. Min nærmeste kollega er oversykepleier Pabita Rai, en ung, erfaren

og kompetent sykepleier som man umiddelbart får tillit til. Hun har vist meg rundt, introdusert meg

for alle, og tatt meg med til skredderen for å ta mål til en sykepleier uniform. Det hun ser for seg at jeg kan bidra med er først og fremst sykepleier- og jordmor faglig opplæring og oppdatering i avdelingene. Men også å støtte arbeidet på ventehjemmet for gravide og bidra med noe undervisning på sykepleierskolen når de etter hvert kommer til jordmor tema. På et norsk sykehus ville rollen vært noe lignende en fagsykepleier eller fagjordmor. Det er spennende, noe jeg ser mye mening i, og også noe jeg tror vil kreve alt jeg har. Men hvor starter man...?? Hva fokuserer man på og hva lar man være?

Jeg henger meg fast i Søren Kierkegaard igjen, og det han sa om hjelpekunst (vet jeg har sitert han flere ganger før, men han tåler det!), at om man skal hjelpe en annen må man først og fremst forstå det den andre forstår og begynne der.

Så nå skal jeg først og fremst bli kjent, forstå hvordan ting blir gjort, og hvem som er hvem. Jeg har mye å lære. Det er totalt 47 sykepleiere på huset om man regner med alle som i praksis gjør en sykepleier/ jordmor jobb, med mer eller mindre utdanning i bunn. En bra stor gruppe å bli kjent med, men likevel ikke altfor mange, og de skulle nok gjerne vært flere. I tillegg er det de andre ansatte selvfølgelig, de som jobber på sosial kontoret, i administrasjonen, legene, assistentene.. Be gjerne for meg, om visdom og råd og om gode relasjoner. Jeg ønsker å være med å skape et miljø der læring er mulig, noe man ønsker, og ikke noe som er truende. Og jeg er helt sikker på at denne læringen vil gå begge veier.

Sammen med Pabita i basaren, der mye fremdeles er stengt, men åpent om man kjenner de som jobber der. Vi fikk i alle fall vært hos skredderen.

Pga covid har sykepleier skolen vært fysisk stengt, og all undervisning foregår online. De tuller med hvilke sykepleiere og ingeniører corona-epidemien har utdannet. Studenter med lite praksis og nettbaserte studier på mobiler med ustabil net. Vi får ta godt imot dem når de kommer tilbake og se hvordan de ligger an og hva de trenger for å komme i mål. Sykepleierskolen her er fremdeles ganske ny, de første kullingene er ikke ferdige med andre året enda.

Ventehjemmet for gravide er også stengt pga omorganiseringen som krevdes for å håndtere pandemien. De som trenger et sted å bo for å være i nærheten av sykehuset før fødsel kan bo til en billig pris i hotellene rett ved sykehuset, men det er selvfølgelig ikke det samme. Det er færre fødsler enn vanlig her, det er vel både fordi det har vært vanskeligere med transport til sykehuset og fordi

flere har kviet seg for å oppsøke sykehuset i en slik tid. En av de mange bivirkningene denne epidemien har.

Markedet i corona-tid og monsoon. Hyssingen rundt bodene viser at man skal holde avstand.

Covid-bølgen som traff Nepal hardt nådde en topp i mai, og smittetallene er ikke lenger så høye. Også i Kathmandu er ikke sykehusene lenger så presset. Men siden så få er vaksinert (knappt 3% er fullvaksinert) og Nepal enda strever med å få tak i nok vaksiner, regner man med at en tredje bølge vil komme når restriksjonene løftes. Her har det vært 109 innlagte på covid-posten ilt den siste smittebølgen, til sammenligning var det 32 ved første bølge. Vær gjerne med å be om nok vaksinedoser til landet og om at de må bli fordelt rettferdig.

Siden sist jeg skrev er det mange nye lesere på Livstegn-lista mi som tidligere har fulgt arbeidet ved sykehuset her i kortere eller lengre tid gjennom Kristin og Erik eller John og Sally. Det har vært spesielt å oppleve alt engasjementet som finnes for stedet her. Har en følelse av å stå på skuldrene til de som har vært her før, å være en del av en historie som er mye større og lengre enn det jeg selv ser. Jeg håper iallefall at jeg kan klare formidle herfra på mitt vis og på en måte som kan fortsette å holde forbindelsen mange av dere har til dette stedet.

Til slutt. Noe fantastisk og latterlig som skjedde da jeg kom fram. Jeg fikk en pakke fra søstra mi, som hun hadde sendt til jul 2019. Den kom fram etter ett og et halvt år, og akkurat i rett tid. Det er lite som varmer som et håndskrevet brev fra en kjær søster og tegninger fra tantebarn (for ikke å snakke om lakris:).

Alt godt til dere og god juli!

Varm hilsen fra Liv

